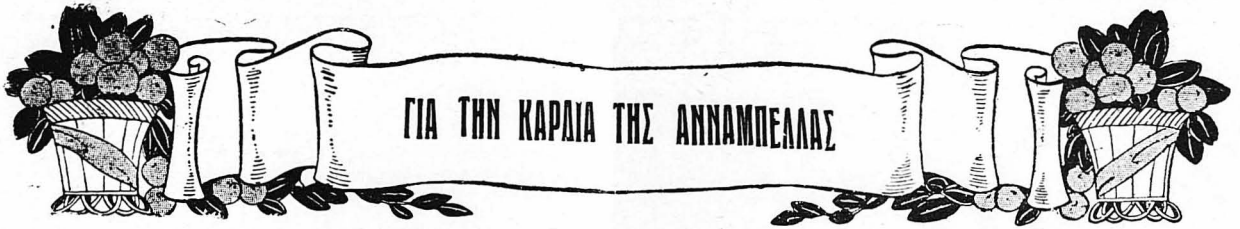

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Είστε ακριβής, βλέπω, στις σκευτεθείσες σας, είτε στον κόμη Μαριγιάζ ή βασιλομήτορα. Σας ευχαριστώ, κόμη...

— Έγώ θα ήθελα να ευχαριστήσω τη Μεγαλειότητά σας, τόσο για το ενδιαφέρον που μου δείχνει, όσο και για την υπόσχεση που μου έδωκε, απάντησε ο Μαριγιάζ.

— Κόμη, δεν πρέπει να εκπληκτώσε γι' αυτό μου το ενδιαφέρον...

— Μεγαλειοτάτη, αποκριθήκε ο Μαριγιάζ, συγχαυμένος ως τα κατάβαθα της καρδιάς του, η βασιλομήτορα μου μιλάει κατ' αυτόν τον τρόπο :

— Κόμη, ακούστε με. Είστε ο γενναϊότερος άνδρας απ' όλους γνωρίσας ως τώρα... Έπιβαλοήμια λοιπόν την γενναϊότητά σας και σάς παρακαλώ, να πάρετε να με φοιτάτε για το ενδιαφέρον μου.

— Αν η Μεγαλειότης σας έχει κάποιο μυστικό, κι' αυτό το μυστικό το έχω μαντέψει, κάλλιο να με χριστηθή ο κεραιανός, παρά να προφέρουν τα χείλη μου μιά λέξη σχετικάς, είτε ο Μαριγιάζ με φωνή λούτρικης από συγγίναρα.

— Ναι, κόμη, υπάκουε κάποιο μυστικό. Κι' ορκίζομαι να σάς το φανερώσω το γρηγορότερο... Θα μάθετε τότε γιατί ήθελα να σάς χαρίσω ένα βασίλειο και γιατί έπαυθησα να σάς ιδώ εντιχημιένου...

— Μεγαλειοτάτη, Μεγαλειοτάτη! φώναξε ο Μαριγιάζ, προσπαθώντας να συγγατηρή και να μην την καλέσει μητέρα του.

Η βασίλισσα προσποιήθηκε, ότι έβιασε τον έαυτό της να μείνη ψύχραιμη και ρώτησε μ' ένα χαμόγελο :

— Αλήθεια, κόμη, τι έδωκα ως εκείνο το μικρό καλαθάκι, που σού χάρισα ;

— Το καλαθάκι ; αποκριθήκε ο Μαριγιάζ, επίσης χαμογελώντας. Το φιλώ σαν πολύτιμο κειμήλιο, αφού προέρχεται από σάς...

Ένα σύννεφο πέρασε απ' το σκευροπό μέτωπο της Αικατερίνης.

— Το φιλώτε από σπίτι σας ; έξεκολούθησε.

— Η Μεγαλειότης σας γνωρίζει, ότι άνηγο στην ακολουθία της βασιλείσσης της Ναβάρρας και ότι κατοικώ από σπίτι της. Το καλαθάκι είναι κειμήλιο πολιτείας, αλλά γυναικείο.

— Ναι, πρόσθεσε η Αικατερίνη, έξεκολούθησε πάντα να χαμογελά. Έγώ το μεταχειρίζομαι για να βάζω τότε τα γάντια και τότε το περιλαίμιό μου. Μου το χάρισε ο βασιλεύς Φραγκίσκος Α' όταν ήρθε στη Γαλλία...

— Δεν άλλαξε προορισμό, είτε τότε ο Μαριγιάζ. Γιατί η Μεγαλειότης της η βασίλισσα μου φιλώει κι' αυτή εκεί μέσα τα χειρότά της.

— Αλήθεια ; έκανε η Αικατερίνη υ' έναν άναστασναγμό, κάτω απ' τον όποιο με δυσκολία κρυβόταν η άγρια που αίσθηθήκε η καρδιά της.

— Μάλιστα, πρόσθεσε ο Θεόδωτος. Άγαπό τη βασίλισσα της Ναβάρρας σαν μητέρα μου και την παρακαλώ να μου φιλώξη το καλαθάκι ως την ημέρα που...

— Έκείνατε πολύ καλά, παιδί μου ! τον διέκρινε η Αικατερίνη.

Ο κόμης λίγο έλειψε να πέση λιπόθυμος, άκούγοντας τη βασιλομήτορα να τον λήη για πρώτη φορά «παιδί της».

— Ως την ημέρα, έταίε ;... συνέχισε η βασιλομήτορα.

— Ως την ημέρα που θα μου μιλήσετε για τό... το μυστικό που γνωρίζετε, είτε ο κόμης, ξαναπέφτοντας στην πρώτη του μελαγχολία.

Η Αικατερίνη σόπασε για λίγο και έξεκολούθησε :

— Κόμη, μάθετε, ότι σάς παρακολούθηθ βήμα με βήμα, για να μάθω τι εκάματε ή τι σκευτεύετε να κάμετε, για να σάς προστατεύσω, εν ανάγκη. Δεν θα είχατε λοιπόν την περιέργεια να σάς μιλήσω για το ενδιαφέρον που έχω για τον έρωτά σας προς την Άλίκη ντε Λούξ ;

Ο κόμης στά λόγια αυτά, κρυειτταρε από δεύτερη συγγίναρα.

— Ναι, συνέχισε η Αικατερίνη, ενδιαφέρομαι πολύ για το ειδώλλο που αυτό. Και για να σου το αποδείξω, αποφάσισα να σάς στεφανώσω η ίδια. Αυτό έχω να σου πώ επί του παρόντος. Και τώρα χάρε και έλπιζε.

Τρελλός από χαρά, ο κόμης φίλησε το χέρι της βασιλομήτορας

κι' έφυγε κατασυγχαυμένος. Ούτε υποψαζόταν ο δυστυχής νέος, τί του έμαγειρεύε η τρομερή, η άμειλιχη Αικατερίνη.

Η ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΣ ΤΗΣ ΝΑΒΑΡΡΑΣ

Ο κόμης Μαριγιάζ, άφινοντας τη βασιλομήτορα, μπήκε στην αίθουσα της έορτής των άνακτόρων και άνακατετήκε με το πλήθος των προκρίτων Ουγενότων. Φωνές και γέλια άκούγοντοσαν όλόγυρα και έξαιρετική εύθυμία έπικρατούσε στο επίσημο εκείνο περιβάλλον.

Έξαρνα, λίγα λεπτά κατόπιν, ένο ο βασιλεύς συνεμύλωσε με τον ναύαρχο Κολινά, άκούστησαν κραυγές εκ μέρους των Ουγενότων, κραυγές δυνατές και τρομαγμένες :

— Η βασίλισσά μας πεθαίνει !...

Ίδου τί είχε συμβεί : Η Ίωάννα ντ' Άλμπρετ, η βασίλισσα της Ναβάρρας, η όποία συμμετείχε φυσικά στη γιορτή που δινόταν για το γάμο της και τη μέλλουσα νύφη της, φάνηκε έπανειλημμένως να χλωμαίσει υπερβολικά. Κατόπιν ένα ζοηρό κόκκινο χρώμα διαδέχτηκε την πρώτη της όχρότητα. Η ύψηλή δέσποινα τότε αισθανόταν να παγώνει και να τρέμη και τότε να ψιφίναται απ' τον πυρετό.

Όστόσο η Ίωάννα δεν έδωσε σημασία στην άνεξήγητη αυτή άδιαθεσία της. Άνησυχούσε κυρίως για το γάμο της των Έρρικο, τον όποιο ζητούσε παντού. Σε μιά στιγμή η Μαργαρίτα ντε Βαλονά, μόλις άντελήφθη την άνησυχία της, την πλησίασε και της έλεε :

— Μη φοβάστε, Μεγαλειοτάτη. Μείνετε ήσυχη... Κανένας δεν θα τολμήση ν' άγγίξη το μηστέρια μου.

Τά λόγια αυτά τάραξαν άκόμα περισσότερο τη βασίλισσα της Ναβάρρας. Έξαρνα διέκρινε τον κόμημα ντ' Μαριγιάζ, ο όποιος προσπαθούσε να διασπάση τον κύκλο των αλλόλων για να φτάση κοντά της, άναπαυόμεντας να της άναγγείλη το γρηγορότερο την εντιχημία του.

Όταν ο κόμης πλησίασε, η βασίλισσα του χαμογέλασε και του άπλωσε το χέρι της. Το τραβήξε όμως άμέσως πίσω και το έφερε στο μέτωπο και στο λαιμό της. Κατόπιν έπεσε κάτοχη σ' ένα κάθισμα, ένο το μέτωπό της βρεζόταν από ψυχρόν ιδρώτα.

— Άέρα, άέρα ! φώναξαν οι παραστάμενοι.

Κάμετε τόπο, για να πάρη άέρα η βασίλισσα...

Κραυγές φρίκης άκούστησαν έπειτα από παντού. Και μέσα σ' αυτές ξεχώρισε μιά φωνή γεμάτη συγγίναρα, που έλεγε :

— Ω, Θεέ μου ! Τι έπαθε η άγαπητή μας εξαδέλφη ;

Ήταν η Αικατερίνη των Μεδίκων, η όποία πήγε άμέσως κοντά στην Ίωάννα ντ' Άλμπρετ, έσκυψε από πάνω της και άρχισε να της προσφέρει τις περιποιήσεις της.

— Γρήγορα, γρήγορα ! διάταξε. Φωνάζε τον Παρέ... Τόν είδα προ όλίγου... Είνε εκεί κάτω... Πηγαίνετε να τον φέρετε εδώ... Θεέ μου ! Θεέ μου !...

Είςωρε εύγενείς έφρεξαν μαζί προς άναγήτηρον του περιφήμου γαιτρού.

Έντομασταξό όμως, χάρις σ' ένα φάρμακο που είχε μαζί της μέσα σ' ένα μπουκαλάκι η Αικατερίνη, η βασίλισσα της Ναβάρρας ξαναβρήκε τις αισθήσεις της και ψιφίνασε :

— Δεν ένε τίποτε... Φαίνεται πως συγγινηθήκα πολύ... Έπειτα έβρινα κι' υπερβολική ζέση...

— Ω, έσείς είστε, άγαπητή μου γυνή ; είτε συγγαρόνος στο Μαριγιάζ, ο όποιος έστεκε κοντά της κατασυγχαυμένος.

— Μάλιστα, Μεγαλειοτάτη ! αποκριθήκε ο Μαριγιάζ με τρομαγμένη φωνή. Ο Θεός να φιλώη τη ζωή σας...

— Μά η ζωή της άγαπητής μου εξαδέλφης δεν διατρέχει κανέναν κίνδυνο ! παρατήρησε χαμογελώντας η τρομερή Αικατερίνη.

Έντομασταξό ο Άμβρόσιος Παρέ είχε σπύσει επάνω στην αδιάθετη βασίλισσα και την έξέταξε με προσοχή.

— Βοήθησα !... φώναξε ξαφνικά η Ίωάννα ντ' Άλμπρετ. Θέλω να ιδώ το γάμο μου... Ω, καίρια !... Τά χέρια μου ψιφίναται !...

(Άκολουθεί)

Ένω ο Βασιλεύς συνομιλούσε με τον ναύαρχο Κολινά...